

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 241/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej spoločnosťou Brázdil & Brázdilová advokátska kancelária s. r. o., Trhová 1, Zvolen, v mene ktorej koná aj konateľ a advokát JUDr. Jozef Brázdil, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 35/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 35/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „dňa 24.3.2013 som ako navrhovateľka podala na Okresnom súde Bratislava III. návrh voči SR - Ministerstvo zdravotníctva SR o náhradu škody...

Celkovo sa vo veci v priebehu 3 rokov konalo 5 meritórnych pojednávaní, posledné dňa 31.3.2016... Súd vyhlásil rozsudok dňa 24.5.2016, avšak jeho písomné vyhotovenie sme obdržali až 11.5.2017 (aj to až po mnohých urgenciách súdu), čiže po roku od jeho vyhlásenia. Následne som podala v zákonnej lehote odvolanie dňa 24.5.2017, ktoré som však po zistení, že žalovaný odvolanie nepodal, vzala späť podaním zo dňa 19.6.2017.

Súd prvej inštancie tu pochybil znova, keď (zrejme) opomenul doručiť moje odvolanie žalovanému na vyjadrenie a následne odvolací súd odvolacie konanie zastavil uznesením č. 4Co/204/2017 zo dňa 11.7.2017.

Žalovaný (štát) využil procesnú chybu súdu a podal na súde prvej inštancie dňa 14.9.2017 mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie. A to len z titulu, že mu údajne nebolo do dátovej schránky doručené moje odvolanie, ktoré som s odstupom 3 týždňov vzala späť, čiže v čase podania dovolania žalovaného už bolo odvolacie konanie zastavené a vec právoplatne rozhodnutá. Procesné pochybenie súdu pri zasielaní písomností stranám v konaní využil žalovaný, čím štát:

a) jednak nesprávnym doručovaním písomností zo strany súdu,

b) resp. nedôvodným podaním dovolania štátom ako stranou konania spôsobil následne stav, že konanie stále aj v roku 2018 prebieha, aktuálne už zrejme v dovolacom štádiu.

... Dňa 5.3.2018 som podala sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi súdu. Na sťažnosť mi bolo odpovedané písomne dňa 16.4.2018 tak, že p. podpredsedníčka súdu v konaní prieťahy nezistila.

Dlhodobou nečinnosťou predovšetkým prvoinstančného Okresného súdu Bratislava III. od dec. 2013 do júla 2015 rok a pol, následne od mája 2016 do mája 2017 1 rok pri vyhotovaní písomného rozsudku, následne 1 rok od mája 2017 do mája 2018

procesné pochybenia pri doručovaní majúce za následok podanie dovolania žalovaným (štátom) a ďalšie obdobie neistoty trvania sporu roky na dovolacom súde. Spolu niekoľko rokov nečinnosti alebo nesprávnych procesných postupov súdu spôsobilo porušenie môjho ústavného práva podľa čl. 48 ods.2 Ústavy SR na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote a taktiež práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Svoje práva som ako strana civilného sporového súdneho konania nútená brániť prostredníctvom ústavnej sťažnosti, pretože ostatné použité prostriedky na ochranu mojich práv zostali neúčinné.“

3. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej v bode 1 označených základných práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní a prikáže okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 390,50 €.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

6. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

11. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu v napadnutom konaní, v ktorom malo byť porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Zo sťažnosti a z jej príloh okrem iného vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 43 C 35/2013 z 24. mája 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote odvolanie, ktoré vzala späť podaním z 19. júna 2017. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 Co 204/2017 z 11. júla 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) rozhodol o zastavení odvolacieho konania. Žalovaný podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že dosiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní žalovaného nerozhodol.

13. V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

14. Podľa judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) ešte mohlo trvať. Uvedený záver vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať

k porušovaniu označených práv postupom okresného súdu v napadnutých konaniach, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

15. Z lustrácie ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 27. mája 2017 a uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 28. augusta 2017. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté konanie pred okresným súdom sa právoplatne skončilo 27. mája 2017. Okresný súd v čase podania sťažnosti (15. júna 2018, pozn.) nedisponoval právomocou vo veci konať, a teda už nemohol ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania.

16. Vydaním a doručením rozsudku okresného súdu boli vykonané všetky zákonom relevantné úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy, ktoré okresný súd vykonával v rámci odvolacieho a dovolacieho konania, nič nemenia na právnej istote sťažovateľky vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, pretože ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní stavu právnej neistoty sťažovateľky skončila rozhodnutím vo veci samej dávno pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

17. Možnosť domáhať sa ochrany označeného základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu bola pre sťažovateľku časovo ohraničená obdobím, počas ktorého prebiehalo v jej veci prvostupňové konanie, t. j. do doručenia rozsudku okresného súdu.

18. Vzhľadom na to, že sťažovateľka nenamietala v petite aj konanie pred odvolacím súdom a dovolacím súdom, ústavný súd nemal možnosť posudzovať celkovú dĺžku konania vrátane konania pred odvolacím súdom a dovolacím súdom, keďže je petitom podanej sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

19. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 12, pozn.).

20. Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018